

Прича

Самоћа лажног осмеха

Кроз тамну и хладну ноћ труцкамо се сеоским блатњавим путем, сатима. Точак загне, на камен, у рупу, па заклимата стари комби. Топео чај ми се проспе по рукама, а промрзли прсти и не осећају врелину напитка. Сама, са својим мислима, далеко од дома. Сама, ушущкана у дебели вунени џемпер који ме сећа на породично огњиште. Туга ми у срцу, а суза издајица клизи низ мој образ. Са прастарог транзистора чује се музика Радио Београда, која ме брзо врати у стварност, Несвесно као и сваког дана тихо, да нико не чује певушим одјавну нумеру „ ...Милкина кућа на крају, око њене куће пси лају...”

У позадини чујем свађу, жучну расправу својих колега, политика, паметовање, страх. Не могу и не желим да слушам испричане и исте приче. Свакодневне расправе и ситна боцкања су ми већ преко главе, али ћутим, то сам одавно већ добро увежбала.

Заспала бих, дремак ме вара, склапа ми очи, капци тешки, тело преуморно, ал' срце живо и разиграно. Свануће се помаља иза облака и јутарња измаглица остаје за нама, док улазимо у малено, безимено и непознато сеоце, које се полако буди из ноћне тишине. Лавез паса и кукурикање првих петлова нас непрестано прати.

На старом, оронулом и пространом терену, где једва да се помаља по који цветак и полуосушена трава, коначно паркирамо наш комби ишаран налепницама и свакојаким бојама. Почине дан баш исти као и онај од прошле недеље, прошлог месеца, године. Гужва, граја, галама, али свако од нас зна добро свој део посла. Распакивање. Бора и још неколицина мушкараца развлаче шатор, уз бучан разговор и смех. Клупе на расклапање, климаве, подеране, изгрицкане зубом времена, са рупама где недостају заптивци и шрафови. Но навикли смо ми на то, радимо најбоље што можемо са оним што имамо. Разнобојност шатре ми увек осмехне лице, знам сваки њен део, недостатак, пукотину и рупицу направљену жаром од цигарета. Неуморно очима пратим Бору, сваки његов корак, покрет, мимику. Кошуља му се прилепила уз тело, па све у мени убрзано бије, к'о бучни откуцаји зидног сага. Тргнем се брзо и померим поглед, а у мислима остајем ту, баш крај њега. Очи ми тешке, санак ме хвата, а срце младо и жељно бије.

Полако, несигурно, спретно и брзо плетем кике од своје сјајне, дуге, црне косе. Као да снаге више немам, али се не предајем. Ту сам и немам куд, играј и глуми. Мој, осмехом, обојени живот празан је и пуст.

А тако бих волела, о како бих волела да прошетам плажом, да видим море, да раширим руке и дохватим парче неба, да гледам у сјајно Сунце док сузе среће не крену да теку низ моје беле образе... о како бих волела... жарко... волела.

Очи ми тешке, санак ме хвата, а срце младо и жељно бије.

Из сањарења ме у стварност врати мегафон и громак глас нашег Илије: *...само данас у вашем месту... Colorado Dream... дођите... не пропустите шансу да видите невиђено... Colorado Dream... само данас врхунски циркус у вашем месту...*

Напамет знам сваку реч и мука ми је више од таквог живота, беспомоћна, окружена људима, а сасвим сама. Сваки је дан сличан претходном, исти људи, исте бриге и страхови, а године пролазе... пролазе... узалудно и неповратно, бесмислено. Корак по корак у бескрај.

Оброк је већ одавно постављен, једемо с ногу, хлеб и мало путера, топло млеко и тврди кекс. Нисам гладна, скоро да никада нисам гладна, али чека нас напоран дан, па полако жваћем, по навици, гутам залогоје и гледам око себе. Бора... Бора ме скоро и не примећује, једе, а мисли му лутају... знам... мајка и сестра га чекају, тамо негде далеко... шаље им новац сваке недеље. Гледам га, плаве очи, плава коса... остарео, а млад. Устрептим сва, али за њега сам само сена, небитна и неважна.

Тежак је живот нас забављача и циркузаната. Кад шатор остане празан, кад публика оде, тишина се увуче у наше животе, маске нам падну, осмех нестане и туга се здружи и склупча око нас. Тек онда постанемо сасвим свесни сопствене празнине која живи у нама и са нама, као наш једини верни пратилац. Тишина нам пружи руке, самоћа нас загрли чврсто, душа се оголи и препусти болу и пустим надањима.

Дан одмиче у послу, припремама за вечерњу представу, продаји карата и лажним осмесима. А шатор весео, разнобојан, накићен шареним балонима и заставицама. Музика са мегафона се шири на све стране и већ полако пристижу први гледаоци. Жагор, дечија граја, звиждуци и неумесне пошалице. Људи за трен испунише сва седишта. Сви нестрпљиви, бучни у ишчекивању представе која је ето пуком срећом свратила и у њихов крај.

Скривена иза тамне завесе, чекам свој ред и чекам и чекам. Илија спектакуларно најављује сваку тачку. Све просечно, празно, умотано у сјајни, шушкави папир и лажни сјај наше мале трупе. Кловнови скакућу насмејани, уплакани, свирају својим гуменим носевима, док их дечица узбуђено довикују и пружају им руке. Гутач ватре фасцинира масу као и увек, добија громки аплауз, а гутач оштрих мачева изазива запрепашћење и недоумицу код публике.

Ред је на мене, излазим са корпом црвених јабука. Црни халтери и провоктивна хаљина измамише много звиждука. Навикнута на то и не обра-

ћам пажњу. Бора за мнош, плишани плашт на њему, лук и стрела у рукама.

Приђе ми и спусти нежан пољубац на мој румени од шминке образ, та малена блискост и душа моја заигра сва. Прислоњена леђима уз импровизовани зид, Бора намести моје кикице и румену јабуку стави на врх моје главе. Корак по корак, уз драматичну музику удаљи се десетак метара од мене. Публика се умири...тишина...тајац. Вежбамо већ годинама, хиљаду пута смо ово успешно извели, али као и увек моје срце удара јаче, неки чудан страх овлада, али као хипнотизирана, мирно стојим са најлепшим осмехом. Бора разале лук и стрела полете кроз ваздух. Оштар врх се забоду у јабуку. Шатором одјекнуше крици одушевљења и громогласни аплауз. Клањамо се и нестајемо иза завесе. Песма са старог грамофна означава крај.

Гледам у људе, у полупоспану децу како одлазе, причајући о циркусу и необичним људима које више никада неће видети, али ће их памтити целог живота. За њих незаборавно вече, за нас дан, ноћ, представа као и свака друга.

У топлој јакни и рукавицама скупљамо празне флаше, пикавце, расуте кокице, полупоједене свилене бомбоне и изгрицкане ушећерене јабуке. Свако ме место подсећа на оно претходно, јер су заправи, људи свугде исти. Момци су већ увелико склопили шатор и сви улазимо у наш малени комби. Свако на свом месту, уморни за разговор, у тишини крећемо друмом даље. Док лагано сипамо воду за чај слушамо радио који преноси најновије вести о снажном нападу немачке армије и наговештаје о почетку рата. Беда, мука и смрт су ту надомак нашег прага. Немачке трупе се приближавају, а ми још увек играмо наше циркуске тачке, не знајући шта нас све чека, несвесни страшне будућности која је ту пред нашим вратима, куца, а ми слепи, не видимо да сутра никада више неће бити исто.

Гледам у Бору, чело му наборано, уморан, сам са својим бригама. Тако бих радо села крај њега, такнула његову руку, да ме погледа очима мушкарца, да види заљубљену жену, али он, он ме и не примећује. По навици узима шољу чаја и сендвич, гледајући негде далеко кроз мене, тек упути ми безличан осмех, баш као непознатом пролазнику.

Очи ми тешке, санак ме хвата, а срце младо и жељно бије.

Светлана Станковић

ЛИЈА И ЈА

Свануло је. Знам да јесте, јер кроз одшкринут прозор чујем глас продавачице из пекаре испод. Кикоће се гласно на упорно удварање момка који вози комби с млечним производима, док уносе гајбице с млеком и јогуртом и ређају их уз леви зид мале радње у коју може стати само троје купаца, па је ред пред вратима често повећи. Већ увелико миришу врућ бурек и оне дивне бухтле с џемом од кајсија, које најчешће купујем ту. Устао сам, отворио прозор широм, да чујем и цвркулт птица на липи која је цветала до пре неки дан. Више не осећам њен густу, тешки мирис, који зачас испуни собу и од којег данима кијам. Значи, поленска опасност је прошла. Отишао сам до купатила. Тешко ми пада умивање ујутру, стално очекујем да се деси неко чудо и угледам себе у огледалу, које ћути, неумољиво, црно.

Лија ми се мотала око ногу, умиљавајући се. Знао сам да је гладна, јуче сам јој дао последњу шаку гранула из кутије. Понекад ми је жао што не може сама да оде у продавницу и купи себи храну, али сетим се да би, као свако расипно женско биће, покуповала још мноштво непотребних ситница, а онда бисмо били у проблему. Иако је обична мешанка непознатих родитеља и она би волела да носи огрлицу са угравираним именом и да грицка све оне луде играчке за псе, које нам љубазни комшија повремено нуди да купимо, кад уђемо скупа у радњу. Када је Лија мене изабрала, оне ноћи у парку, у којој сам хтео да прекратим себи муке, обећао сам јој да је никад нећу оставити. И, ево четири су године минуле како делимо последње парче хлеба, и није нам лоше. Она је диван карактер и особито умиљат пас, и све време се питам како сам без ње живео...

Било ми је четрнаест година када сам зарадио инфекцију бактеријом, још недовољно испитаном и познатом, за коју лекари у локалном Дому здравља нису ни чули. Лечили су ме, неколико месеци, свим и свачим, све док моје очи нису почеле да се буне. Сударао сам се са људима, стубовима, саплитао се о степенице и ивичњаке, прелазео улицу на црвено... Онда сам се једног јутра пробудио, чуо звуке са улице, мати је ушла у собу и звала ме на доручак, а ја нисам видео ни њу, ни предмете око себе, иако сам био сигуран да сам будан и да су ми капци широко размакнути. Мрак није био сасвим црн, више некако тамнопепељаст, и урањао сам у њега као у маглени облаке који се обавијају око ногу, руку, главе и целог ме вуку у неку сасвим непознату и страшну дубину, из које нема пута назад. Заронио сам главом у јастук, зажмуривши, у нади да ће поново отварање очију имати за резултат светлост. Али, није се десило ништа. Само је мајка поново ушла у собу и повисила тон, а ја нисам имао појма с које стране су врата и како да их нађем. Левом руком сам напишао зид и схватио да треба на супротној, десној

страни, да сиђем с кревета. Некако сам ногом напипао папуче, обуо их, и збуњено закорачио. Испред мене би требало да буду сточић и столица, лево је стајао ормар у углу, а десно бабина шиваћа машина и комода. Али, сећање на раздаљине између предмета је потпуно непоуздано, одмах сам то закључио, јер сам ударио коленом о ивицу сточића и схватио да морам пружити руке пред себе да не бих опет ударио у нешто.

Некако сам стигао до врата, напипао кваку и изашао у ходник. Из кухиње се ширио примамљив мирис прженица и вруће беле кафе, и зачудо, сасвим сам лако дошао до кухињских врата. Но, требало је продужити до купатила, а ја сам у тренутку схватио да се нисам обукао. У том је тренутку ушао отац у предсобље, вративши се с посла, из треће смене, и још с врата почео да ме грди. Имао је крупан, одсечан глас, последица кратког службовања у војсци, из које је изашао због несреће у којој је изгубио пола шаке. „Ја не видим!“ Продрао сам се, у нади да ћу зауставити његов монолог, и чуо се тресак разбијене шоље или чаше у кухињи и мајчин јаук, а онда је настала тотална тишина. Могао сам чути топот сопственог срца у слепоочницама и воду како пршти на усијаној рингли, али ми је слух био испуњен тим речима које су као гиљотина пале на све нас.

У том су се дану издешавале још многе крупне ствари, мајка је имала хистерични напад, отац је ударио шамар, чији су се трагови видели данима, сама је то рекла, кад ми је дошла у посету на очној клиници, где су ме послали, прилично збуњени и очевим претећим гласом постројени, лекари са педијатрије у нашем малом граду. Био сам потпуно дезоријентисан, и прилично беспомоћан, тих дана, док сам чекао дијагнозу, као невини разбојник пресуду. Особље је на одељењу било врло љубазно и предусретљиво, али ја нисам желео да будем ту. Нисам желео њихово сажалјиво шапутање, и с нестрпљењем сам очекивао да ми кажу хоће ли покушати ту операцију, за коју су мислили да је једина нада за моје лево око, јер је десно било потпуно изгубљено. После неколико дана чуо сам жагор у ходнику, и ускоро су многобројни кораци ушли у моју болничку собу. Међу свим тим невидљивим људима била је и моја мајка, осетио сам мирис њене креме за лице кад се нагнула да ми поправи јастук и пољуби ме, у косу. Кап вреле сузе из њеног ока ми је рекла све. Нисам ни слушао оно што је лекарска дружина говорила, у глас. Из њеног јецаја прочитао сам пресуду. И препустио се, Мраку.

Пригрлио сам свој крст, без много кукања, и саживео се с њим. Отац није могао да поднесе моје слепило. Неколико месеци после дефинитивне дијагнозе, да за моје очи нема наде, убацио је метак у цев свог службеног пиштоља и прислонио га уз слепоочницу, у портирској кућици, негде око поноћи, дан пре мог шеснаестог рођендана. И тај је његов чин поништио све друге, и добре и лоше, догађаје и чињења и нечињења по којима сам га

дотле памтио. Нисам му опростио, не због себе, и рођендана са свећом за покој души у руци, већ због лелека моје, животом сломљене, мајке, којој је он био све на свету. После његове сахране, мајка се променила према мени. Викала је да се чуло до пола улице како сам ја за све крив. Све чешће је, уз шаку лекова коју је пила, потезала за флашом, и временом је кухиња нашег двособног стана почела да заудара као јефтина биртија у предграђу, у коју ме понекад са собом водио отац, кад смо чекали мајку да изађе из фабрике, преко пута. То је трајало 5-6 година и једног јутра се једноставно није пробудила. И то је било то. The end. Сам на свету, ако не рачунам тетку, очеву сестру, уседелицу из суседне зграде, која дође повремено, почисти мало, скува два-три јела и смести шерпе у фрижидер, одгунђа ми неколико придика што нећу да живим с њом и оде.

Једне сам вечери купио флашу неке јефтине ракије у малој бакалници близу парка и на питање финог комшије продавца да ли сам добро само сам одмахнуо руком... Скренуо сам у парк и сео на траву под неким повећим дрветом. Иако ми се алкохол гадио нисам имао муда да себи прекратим муке на неки јуначкији начин. Веровао сам, да ће, велика количина алкохола уз шаку миксованих таблета, бити сасвим довољна за моје, омршавело и неспавањем измучено тело. Потегаво сам два – три добра гутљаја, и блјутава жестина ми је спалила гласне жице, али сам био решен да не одустанем. Сасуо сам лекове и залио их са још пар гутљаја, и чекао реакцију. Ништа се није дешавало, ни после следећих неколико гутљаја, само су ми руке и ноге постале тешке и утрнуле, и све сам теже владао флашом. Последње чега се сећам је додир влажне њушке на лицу и тихо цвиљење које ми је голицало уво. А после неколико сати блаженог заборава неки успаничени гласови су ме запљуснули из близине паником и гушењем од нагона за повраћањем, који ми је скратио дах. Осетио сам неке руке, како ме дрмусају, и сирену Хитне помоћи, која је завијала уз стрму улицу иза парка. Поставили су ме на носила и убацили у простор који је воњао на мокраћу и смрт. Неко се пре мене ту раставио са душом. Могао сам да осетим и чујем последњи ропац неког сиротана попут мене, и одједном ми се топла псећа њушка забила у шаку која је висила поред носила. Помислио сам да сањам, или да сам ипак умро, но, глас болничара који је био поред мене био је сувише стваран. „ Пази ти ње, ушуњала се, нико је није видео! Не одваја се од газде, као да није довољно што му је спасила живот својим цвиљењем и завијањем.“

Те су ме ноћи задржали на неурологији, испрали желудац, дали неколико боца инфузије и следећег преподнева позвали моју тетку да дође по мене. Испред улаза у болницу чекала је мала керуша, и весело залајала на мене и тетку када смо изашли. Чучнуо сам, а она је пришла и спустила своју шапу у моју пружену руку. Тетка је тихо опсовала нешто себи у браду, и

рекла ми: „Личи на лисицу. Жута је, има велики реп и паметне очи. Поведи је, заслужила је.“ Узео сам је у наручје. Није се бранила. Само јој је срце лупало брзо, ситним откуцајима.

„Идемо, Лија“, рекао сам и отворио врата. Знам да имам још триста динара у новчанику, а тек је двадесети, али Лија не сме да буде гладна. Она је моје очи. Једине које имам. Очи које су ме погледале када нико није. Биће довољно хране за њу до двадесет петог, и другог дела скромне инвалиднине коју делимо на равне части. Лија и ја.

ПРИЧА ЈЕДНОГ ЈАСЕНА

Да су ту шуму посадиле виле, у давна, врло давна времена, да би их штитила од радозналих погледа у непрегледној равници око Дунава, преносила се прича с колена на колена у нашем селу, све до сад. Нико од наших предака тамо никад није посекао ни прут, а камоли неко веће стабло. Нико није смео ни овце близу да пусти на испашу, да не би какву штету направиле. У ту су прастару, тајновиту и забрањену шуму једино неудате девојке радо одлазиле, да се изјадају неком дрвету, кад имају какве љубавне јаде. Те су тајне остајале заувек закопане, међу дрвећем којем су шумске виле удахнуле живот.

Све је тако било док се пре неку годину у наше село не доселише две породице. Једни су били пинтари и дрводеље а други музиканти. Нико није знао откуд су дошли, али су били веселе и пријатне спољашњости и природа им беше благоглагољива, па их мештани прихватише и врло се брзо сродише с њима. Два брата пинтара врло брзо развише посао, јер је у селу било доста винограда, и сви беху задовољни њиховим радом. Бурад коју су правили била су одличног квалитета и имали су пуно задовољних купаца, који пронесоше глас о њиховом умећу надалеко, те су једва успевали да удовоље свим новим купцима. У другој фамилији беше један наочит и стасит момак који је својим гласом и свирком на тамбурици мамио уздахе девојака на сваком сеоском поселу. Умео је и да заигра, па су се девојке отимале око њега, која ће му пре прићи и освојити његову пажњу.

У срцу вилинске шуме беше мали пропланак и на њему једно столетно дрво, огромне разгранате крошње, јасен којег је мало ко видео. Легенда је говорила да се у том дрвету крију оне најскривеније и најтананије мисли које је једна уцвељена девојка давно некад изговорила у његову кору, јер јој је драги у рату погинуо. Сви су зазирали од тог дрвета, верујући да оно доноси несрећу.

Како је у околини села понестајало квалитетног дрвета за њихову бурад, два се брата одважише и једног јутра кришом уђоше с тестером и секиром у вилинску шуму, не би ли пронашли какво добро дрво за своје производе. Стабла је било толико да се нису могли одлучити, све док не угледаше велики јасен који је својом дивовском крошњом наткрилио целу шуму. Одмах им је било јасно да од њега могу много тога направити, и решише да га посеку.

***

Да су посекли велики јасен из Вилинске шуме чуло се тек кад су од њега већ направили десетак буради, и многа од њих продали. И онда поче болест међу купцима. Вино у тим бурадима било је особито доброг укуса, и домаћини који га пробаше никоме другом дозвољавали нису да попије ни гутљај. И усели се у њих себичлук и злоба, и посташе грабежљиви и осорни, према својим ближњима, и виногради им оболеше и престаше да рађају. Људи више нису долазили код браће да купују бурад, из страха да и њих не стигне клетва.

Једног је дана на врата пинтерова покуцала једна убога старица у похабаним и искрпљеним хаљинама, тражећи штогод за јело. Када је добила комад хлеба и бокал воде, она се захвали и упита домаћина може ли гутљај вина још да добије. – Немам, мати, нико више вино не доноси, нити купује бурад од мене и брата, ускоро нећемо имати чиме да прехранимо породице. Починили смо велику грешку, не слутећи како ће нам виле вратити мило за драго. И исприча јој како су он и брат посекли дрво у вилинској шуми и шта се после тога десило. Старица га је саслушала, па га упита – Имаш ли још који комад дрвета од тог јасена, да ти је у радионици? Ако имаш, иди и од тог дрвета начини виолину. Кад то урадиш, иди у село и нађи свирца који носи перо фазана у шеширу и замоли га да прими виолину на дар. Он ће знати шта даље с њом.

Иако није никада пре правио музичке инструменте, пинтер позове брата, пронађу једну овећу јасенову даску и крену да праве виолину. Док су се мучили да је направе из дрвета је допирало нешто као јецај. После неколико недеља пуних муке и зноја, некако су успели и виолина је била готова. Нико се од њих није усудио да провери какав јој је звук, већ су кренули да у селу траже свирца који има фазаново перо на шеширу.

***

Када сам је угледао, осетио сам њену тугу. Носила је столетну бол у свом глатком, сјајном телу. Мамила на додир. Желела да пева. Тражила предодређеног да саслуша њену тужбалицу. И да је оживи и понесе са собом у бели, бели свет, да заједно потраже срећу. Такву виолину никада нисам имао.

Браћа пинтери који су ми је донели на поклон нису били баш причљиви. Покушао сам да сазнам шта их је навело да ми поклоне овај савршени инструмент, али они су само рекли да испуњавају завет који су неком дали, и отишли, оставивши ме у чуду. Узео сам гудало, прислонио образ уз њу и тонови су потекли као слапови са њених струна. Опијен и занесен, свирао сам, ни сам не знам колико дуго.

Људи, који су се окупили око моје кућице да слушају, рекли су ми да тако милозвучно и дирљиво никада пре нисам свирао. Свирао сам до пред зору, и клонуо, исцрпљен од умора, заспао. Али виолину нисам испуштао из руку. И уснио сам, чудесан сан. Видео сам себе, како стојим на неком цветном пропланку, усред густе шуме и грлим, девојку, лепу као вила, али са најтужнијим очима на свету. Рамена су јој се тресла у безгласним јецајима, док је покушавала да ми на неком чудном језику каже нешто, али је ништа нисам разумео. А онда је запевала, и мелодија њене песме је била иста она коју сам небројено пута вечерас поновио на виолини, иако је никад пре нисам чуо. У ствари, схватио сам, да је виолина њу носила у себи, а да су моји прсти били само окидач који их је спојио. Иако нисам разумео речи, осетио сам колика је бол у њеној души, и понадао се да је могу утешити. Загрлио сам је још јаче, а њене су сузе пале на моју кошуљу и осетио сам неку чудну промену у телу. Њена свиленаста коса ме обавила и пожелело сам да је моја, заувек. И препустио се, сну.

Пробудио ме је весели цвркул птица. Јато радозналих чворака је чаврљало, негде у близини, али их нисам видео. Како ли сам доспео овде, и зашто сам заспао под ведрим небом, усред шуме, помислио сам, у чуду, видећи где се налазим. Покушао сам да закорачим, али нисам могао. Нешто је држало моја стопала. Хтео сам да се одгурнем рукама, али руку није било. Уместо њих из мог су тела избијале гране, градећи широку крошњу, и лишће јасена је треперило на ветру. А ветар је певао, исту ону песму која ме је вратила мојим коренима.

Ирена Ђорђевић

Кратка прича

ДЕВОЈКА СА ЛАУТОМ

Девојка са очима боје прозачног јантара, живела је у улици са цветним балконима и дугачким дрворедом кестена. Свакодневно је седела крај прозора и свирала лауту. Звуци су допирали надалеко, док би понеки лист са дрвета пролетео усковитлан поветарцем, као понесен складним, ритмичним тоновима.

Једне вечери, док су се муње смењивале на небу, а громови негде подале одзвањали, ненадано јој се јавио Нечастиви и понудио јој несвакидашњу сарадњу; да заједно воде послове и слаткоговорљив, како је то само он знао, убедио је да ће то бити дивна спрега мудрости и лепоте. У замену за њен раскошни таленат, добиће моћ и славу и све што уз то следи... Како одолети таквом искушењу?... Неосетно је повукао својим канцама и девојка занесена и гоњена разбукталом родозналошћу прихватила је изазов, а да ни сама није била свесна куда ће је то одвести.

И промена је врло брзо била уочљива. Девојка је била изузетно повећана послу и врло утицајна у пословном свету. Преселила се у кућу која се налазила у отменом делу града. Успешно је пролазила кроз све лавиринте уображеног и фриволног живота. Правила је небројене планове и постала је крајње разметљива и кочоперна и тврђа него икада пре. Охолост јој није дозвољавала ни да просјаку удели милостињу. Само је надмено корачала и рачунала... Једном, спотакавши се о камичак, пролазећи поред излога, загледа се у свој одраз и уплашено застаде. Очекивала је да себе види у пуном сјају, али у одсјају стакла угледала је себе без руку и лица. Загледала се мало боље и угледала само обресе смешне маске, као да је заробљена у равни. Тешко је дисала. Потрчала је кући, грчевито је узела лауту, желела је само да свира, али прсти је нису слушали, као да су одрвенели. У несталом заносу, желела је да призове сећање, све безвремено да спасе у времену. Тражила је помоћ од Нечастивог, али је чула само његов разуларени смех... Као да је остала сама на пустом острву. Сатима је седела непомично, немоћна да било шта промени и зурела у зид.

Из летаргије ју је пренуо сат са оближње цркве који је откуцавао поноћ и у тренутку се сетила да одавно није чула дамаре свог срца. Ослушкивала је, али су јој у ушима одзвањали само откуцаји сата праћени звекетом новца. И што је више трагала, празнина је бивала све већа. Пребирала је по успоменама и својој нутрини, али је само проналазила крхотине и парчиће смисла који се нису могли спојити. Тражила је било какав смисао у том бесмислу.

Једнога дана, док је тумарала градом, скоро се сударила са својим драгим пријатељем и колегом, некадашњим сарадником. Сетила се како је без поздрава отишла са последње пробе. Нелагодност због промашаја и пропуштених година, заменила је неописива радост. Присетили су се давнашњих заједничких турнеја, концерата, дивне публике и овација, разменили су искустава, идеје. И без прекора пружили руку помирења и договорили се о будућој сарадњи.

И одједном, осетила је као да јој се у грудима нешто проломило, као да јој се срце поново вратило. Снажно је куцало. Птице су лепршале у ваздуху и слетале на њена рамена и руке. Очи су јој заблистале. Лице јој је сијало сазнањем које је било испуњено миром. Отрчала је кући и узела инструмент. Поново су се зачули нежни звуци лауте.

Гордана Симић